

beni perében meghozott kedvező bírói döntésre alapoznak, minden EU-s polgár számára ugyanazokat az utazási kedvezményeket kell biztosítani Ausztria területén. Álláspontjuk, hogy az országoként eltérő típusú és mértékű kedvezmények miatt célszerű egy, a látássérültekre és kísérőjükre érvényes, egységes kedvezményre jogosító EU-s szabályozást elérni. Ehhez természetesen szükséges egy, a fogyatékoságot igazoló, egységes és kölcsönösen elfogadott dokumentum. A témát fel kívánják vetni az EDF elnökének a fogyatékos emberek európai napján Brüsszelben. Dr. Nagy Sándor ígéretet tett arra, hogy az MVGYOSZ támogatja kezdeményezésüket.

Az MVGYOSZ képviselői jelezték, hogy a szövetség szívesen vesz részt közös projekteken a Horizon 2020, az ERASMUS és hasonló EU-s pályázati programok keretében. A konkrét projekt ötletekkel kapcsolatos egyeztetésekre később kerül sor.

A Hilfsgemeinschaft a két nagy, ausztriai vakokat képviselő és érdekeiket védő szervezet egyike. Tagságuk kb. 4600 látássérültből és 2000 támogatóból áll. Tagdíjfizetési kötelezettség nélkül, kizárólag adományokból és pályázati forrásokból működnek, állami támogatásban nem részesülnek. 110 alkalmazottjuk van, akiknek a fele a központi irodában, míg a másik fele egy gondozóotthonban dolgozik (Waldpansion). Önsegélyző egyesületként céljuk a látássérültek önállóságának és életminőségének javítása.

Németh Orsolya

Nyelvünk csodái, irodalmunk szépségei

A hangomat adom – beszélgetés Fekete Ágnessel

Beszélgetéssorozatunk olyan önkéntes felolvasókkal készül, akik a Bodor Tibor Kulturális Egyesületben dolgoznak, s örvendeztetnek meg bennünket újabb és újabb hangoskönyvekkel. Fogadják az interjúkat olyan szeretettel, amilyen örömmel felolvasóink nyilatkoznak.

- Kérem, mondjon nekünk pár szót magáról, elfoglaltságairól, kedvenc időtöltéseiről, stb.

- 69 éves közgazdász vagyok, 1972 és 1990 között külkereskedőként magyar népművészeti termékek exportjával illetve textil bér munka-exporttal foglalkoztam. Munkám során a világ sok tájára eljutottam, s az ott szerzett tapasztalatokat iparkodtam saját életemben hasznosítani.

1990-ben férjem munkája révén családommal Bécsbe költöztem.

Az irodalom szeretete alakította legfőbb hobbit is. Német nyelven olvastam és magyarul meg nem jelent szépírodalmi műveket fordítok magyarra, melyeket az internet segítségével juttatok el, sajnos egyelőre kiadó hiányában, csak szűkebb baráti olvasó körömhöz. Az ő lelkes biztatásuk jelent számomra igen nagy inspirációt újabb és újabb regények felkutatásához és lefordításához.

- Hogyan került kapcsolatba a Bodor Tibor Kulturális Egyesülettel? Milyen könyveket olvas fel szívesen?

- Kiskoromtól fogva a könyv jelentette számomra a legfőbb szórakozást, és az is eszembe jutott, hogy diákkoromban a hangos olvasással tudtam legjobban memorizálni a tananyagot. Ezért is

ragadta meg a figyelmemet az a Facebook-felhívás, melyben önkéntes felolvasókat kerestek. Mivel két fiamnak is sok mesét olvastam, amit ők élvezettel hallgattak, azt reméltem, talán szélesebb hallgatóság számára is élvezhetően tudnám tolmácsolni kedvenc könyveimet. Így kezdődött másfél évvel ezelőtt, s azóta már a tizenötödik könyv felolvasásánál tartok. Ezek között Gárdos Péter: Hajnali láz, Ágota Kristóf: Trilógia, Bánk Zsuzsa: Az úszó, Urs Widmer: Anyám szeretője saját ajánlásaim voltak, míg Psota Irén és Szántó Piroska memoár-kötetei látássérültek igényei alapján kerültek felolvasásra.

- Látássérült hallgatókkal tartja a kapcsolatot?

- Messengeren megismerkedtem Varga Ildikó látássérült olvasómmal, aki sok hasznos tanáccsal ellátott (pl. hogy egy-egy felolvasott rész ne legyen 35-50 percnél hosszabb. Az ő kérésére kerestem több generáción átívelő családregényeket pl. Fábrián Janka Emma könyvei illetve az egzotikus környezetben játszódó Monzun Indiában Julia Gregsontól.

- Tehát az önkéntes segítségnyújtás soha nem állt távol öntől?

- Az önkéntes segítség egész eddigi életemet végigkísérte és épp ezért rendkívül boldoggá tesz, hogy hasznos segítséget nyújthatok látássérült

olvasóimnak, hogy összeköthetem az irodalom szeretetét a segítségnyújtással, és közreműködésemmel bővíthet a Bodor Tibor Hangoskönyvtár olyan kortárs írók műveivel is, mint Oláh Gábor, illetve Szentmiklósi Tamás.

- „Tudod, a könyvek ajtók. Mindig és mindörökké. A könyv ajtó egy másik helyre, másik szívbe és másik világba.” (Catherynne M. Valente) Mi jut erről eszébe?

- Egy-egy könyv elolvasása során alkalmam nyílik egy más ember bőrébe bújni, más és más sorsot átélni, gazdagítva ezzel a saját életemet, s bízom benne, hogy azokét is, akik meghallgatják a felolvasott könyveket. Számomra az a jó könyv, ahol valamilyen formában azonosulni tudok valamelyik szereplővel.

- Milyen támogatást kap az egyesülettől?

- Nagyon örülök, hogy tagja lehetek egy ilyen remek közösségnek, mint a Bodor Tibor Kulturális Egyesület, melynek alaphangulatát a két alapító, Puskás Kata Szidónia és Helle Maximilián biztosítja folyamatos odafigyelésével és áldozatos munkájával. Úgy érzem, ezzel mindnyájunkból a legjobbat hozzák ki, s az ő vitathatatlan érdemük, hogy ilyen szép számban növekedett az önkéntes felolvasók száma. Maxi és Jakab Géza türelemmel és megértéssel segítettek kezdeti technikai botladozásomban, és nekik is köszönhető, hogy felolvasott könyvem az első száz elkészült hangoskönyvek egyike lehetett. Az erről szóló oklevelet egy felejthetetlen ünnepségen kaptam kézhez. A havonta tartott találkozók mindegyikén nem tudok személyesen részt venni, de remek ötlet, hogy felvétel készül róluk, amit utólag a Fb-oldalunkon módunkban áll megtekinteni. Az egyesület munkáját talán három szóval tudnám legjobban jellemezni: emberség, segítőkészség, hozzáértés.

- Részt vett már látássérültek mindennapjait bemutató rendezvényen?

- Annak érdekében, hogy jobban megismerhessem a látássérültek világát, részt vettem egy vezetésen a Vakok Intézetében. Azért is tartanám nagyon hasznosnak az olvasó-felolvasó találkozó létrejöttét, mert alkalmunk nyílna jobban megismerni az ő igényeiket, s ezek ismeretében törekedhetnénk a felolvasások minőségének további tökéletesítésére. Nagy érdeklődéssel várom a november 7-re meghirdetett Hangvarázs vaksötét koncertet Vincze Lillával.

- Mit üzen a leendő felolvasóknak?

- Talán azzal fejezném be, hogy úgy érzem, a felolvasás csodás élményekhez juttatott, és általa sok remek embert ismerhettem meg. Így csak ajánlani tudom mindenkinek, aki csak egy picit affinitást is érez magában ehhez a tevékenységhez.

Köszönöm, hogy időt szakított a beszélgetésre!
További örömteli pillanatokot kívánunk!

Árvay Mária

Anekdóták híres emberekről 2

Megkülönböztetett bánásmód

Szomory Dezső szerette az embereket, de legalább annyira az állatokat. Volt egy gyönyörű macskája, amely, vagy inkább, aki minden tekintetben megkülönböztetett bánásmódot élvezett az író legénylakásában.

Egy éjjel Szomory hazatért és a másnapi határidő közeledte miatt azonnal íróasztalához sietett, hogy megírjon egy cikket a mindig előre odakészített óriási árkus papírosra. Amint azonban tekintete az asztalra tévedt, homloka elfelhősödött. Az íróasztalon ugyanis összegömbölyödve aludt a macska, éppen a papíroson.

Szomorynak nem volt szíve felkelteni az édesdeden szunyókáló állatot. Így hát nem tehetett mást, lábujjhegyen odament az íróasztalhoz, fogta a tollat, bemártotta a tintába, és körülírta a macskát.

A galamb neme

Molnár Ferencről megkérdezték, hogy szerinte a békegalamb hím- vagy nőnemű. Az író elgondolkodott, majd határozottan így válaszolt:

- Feltétlenül hímnemű.
- Miből gondolja?
- Mert elképzelhetetlen, hogy egy nőnemű lény állandóan olajágot tartson a csőrében anélkül, hogy egyszer is kinyitná.

Kínos népszerűség

Ludwig van Beethoven és Johann Wolfgang Goethe 1807-1808 táján együtt üdültek Karlsbadban. A zseniális zeneköltő és a költőzseni összebarátkoztak, s gyakran indultak együtt kocsikirándulásra. Kocsizás közben sokan felismerték a két hírességet, és a járókelők sűrűn lengették feléjük kalapjukat:

– Kínos dolog ez a nagy népszerűség – panaszkodott Goethe –, mindenki köszön nekem.

– Kár ezen bosszankodni – nyugtatta meg Beethoven. – Lehet, hogy nekem köszönnek.

A világ urai

Kiplingtől, a világhírű angol írótól egy társaságban megkérdezték, hogy szerinte kik kormányozzák a világot: a férfiak vagy a nők?

– Természetesen a férfiak – felelte hamiskás mosollyal az író. – De ki kell kérniük a feleségük hozzájárulását.

Szégyen és gyalázat

Két bíboros szemrehányást tett Rafaellónak, hogy egy festményen Péter és Pál apostol arcát nagyon pirosra festette.

A művész önérzetét sértette az ostoba bíráló, s így válaszolt:

– Ne tessék elfelejteni, hogy mindkét apostol az égben van, és arcuk a szégyentől ég, mert látják, milyen rosszul kormányozzák az egyházat.

Adós, fizess!

Kálmán Jenőnek, a XX. század aranyos humorú pesti írójának volt egy kutyája. Egy rendkívül okos puli, amelyről könyvet is írt, és amely a történelemben – legalábbis a kutyatörténelemben – egyedülálló dolgot művelt.

Jenő bácsi hosszú ideig törzsvendég volt a háború előtti New York kávéházban, minden délben ott ebédelt. Megállapodott a főszakáccsal, hogy amíg ő ebédel, a kutya is megkapja a maga adagját, és ő ezért havonta bizonyos összeget fizet: Néhány napi idomítás után, amikor az író leült ebédelni, a kutya automatikusan ment a konyhára a maga kis ebédkéjét elfogyasztani.

Néhány hét múltán Jenő bácsi összeveszett az egyik pincérrel, ezért kimaradt az étteremből, és ezt követően a közeli Kulacsba járt ebédelni, ahol a kutya ebédje ügyében ugyanúgy megállapodott a főszakáccsal. Két hónap múlva azonban Kálmán Jenőt megállította az utcán a New York főszakácsa, és rátámadt:

– Hallja, Jenő úr! Szép alak maga, két hónapja nem fizeti a kutya ebédjét. Jenő csodálkozva válaszolt:

– De hiszen én már két hónapja nem járok magukhoz ebédelni.

– Az lehet, hogy maga nem jár – mondta erre a szakács –, de a kutya igen!

Kálmán Jenő azonnal rájött, mi történt. A haspók kutya, nem törődve azzal, hogy gazdája kimaradt a New Yorkból, ott is megebédelt, hiszen ő nem vezett össze senkivel. Ez a kutya volt az első a világon, amelyik adósságot csinált. Mi mást tehetett volna a gazdája, rendezte a számláját.

<http://www.muvesz-vilag.hu/anekdotak/>

Összeállította Árvay Mária

Harangi Emese: Kispados karácsony

Rómeó és Júlia története azért örökzöld, mert mindig lesznek olyan igaz történetek, melyekben két szerelmes nem lehet egymásé. Megesik, hogy a család tiltja a szerelmet, vagy ennél még többen; egy egész társadalom. Mi több, az is gyakori előfordulású, hogy a két szerelmes saját maga miatt; egybecsengéseik, különbözőségeik, vagy blokkjaik okán nem lehet együtt.

Bár szívszorító hogy akármilyen természetűre is fejlődik az emberiség, mindig lesznek ilyen történetek, azért van abban jó is, hogy ezek az igaz történetek megtörténnek velünk, körülöttünk és a világunkban. Ezek mindig emlékeztetni fognak minket arra, hogy mindennel felér az, ha két ember be tudja teljesíteni a szerelmét.

És van még valami, ami szintén örökzöld. Karácsonykor az igei prózaisággal és próféta-sággal terjedő felszínesnek csomagolt igazságok arról, hogy a szeretet mindennél többet ér. S nem állhatják annak útját se a fentebb megnevezett jelenségek (melyekről azért tudjuk, hogy elég sokszor megtörténnek), se a pénz. A most következő történet azt kívánja bizonyítani, hogy ezeknek a próféciáknak, még ha felszínesnek is tűnnek, igen is, akár igazuk is lehet! Talán csak rajtunk, mint egyéneken múlik.

Ennek a rövid történetnek a szereplői nem azért viselnek elhíresült neveket, mert a fantázia szüleményei. Ennek a történetnek a főszereplői azért viselnek elhíresült neveket, mert neveik behelyettesíthetőek bárki nevével. Mint látni fogja a kedves olvasó, okokat sem nagyon fognak viselni a szerelmesek. Az, hogy ezúttal miért nem tudott meghittten karácsonyozni a két szerelmes az otthon melegében, mi választotta őket el; saját maguk álltak-e a szerelem útjába, a családjaik, az egész társadalom, vagy egyszerre mind a három, az is szinte behelyettesíthető bármivel. Az okozat ugyanaz marad.

Az biztos, hogy a két ember nagyon szerelmes volt egymásba. De az részletkérdés, hogy ezúttal huszonhat házszám választotta őket el, fiatalságuk végett mind a ketten otthon laktak még a családdal, és az a huszonhat házszám egy fényév távolságával volt egyenértékű azon az éjszakán, amikor a karácsonyi csillag mindkét otthonban rákerült a fenyőfa csúcsára.

Történetünk Rómeója gyomorgörccsel ült le halászlét kanalazni az ünnepi asztalhoz, majd utána a rántott ponty szálkáit is komótosan emelte ki fogai közül. Semmi másra nem tudott gondolni csak arra a melegítő mackóra, amit ajándékba szánt Júliának, és aminek becsomagolásával, pár perccel azelőtt, még legalább annyira küzdött, mint a gondolattal, hogy elmúlik a szenteste anélkül, hogy az ajándékot átadhatná. Máskor, hasonló időben, izgatott szo-

kott lenni; találgatni szokta, vajon örül-e majd a család az ajándékainak, s ő majd örül-e annak, amivel meglepik. Díszbe szokta öltöztetni a szívét, mert ugyan igyekeznek úgy élni, hogy bármely átlagos hétköznapi kimutassa a szeretetét, mégis jó dolognak tartja, ha egy évben egyszer, az emberek megemlékeznek a szeretetről, és ilyenkor az éjszaka atmoszférája is teljesen más. Ilyenkor általában bocsánatot sem kell kérnie tőle senkinek, mindenkinek megbocsát, és mindenkinek automatikusan hálás is. De ezen a karácsonyban Rómeó nem ezt érezte. Azt érezte, hogy haragszik az egész világot egyetemre, amiért huszonhat házszám elválasztja őt Júliától, ami miatt nem ünnepelheti meg vele a szentestét, még az ajándékát sem adhatja oda időben, s még ölelni sem ölelheti őt át.

Huszonhat házszámmal arrébb, Júlia, a karácsonyi szentestét némiképp hasonlóan ülte el. Mindössze a karácsonyi menü volt egy kicsit másmilyen. Ő is készült ajándékkal Rómeónak. Ugyan nem naggyal, szimbolikussal. LEGO figurákkal, melyek között talált két olyat, ami hozzájuk, Rómeóhoz és Júliához külsőre nagyon hasonló volt, és az építőkockák között talált nekik saját házat, a házhoz egy kis udvart, az udvarba egy gépjárművet, a gépjármű után pedig egy szaladó, kedvesen csaholó ebet. Így Júlia mindent megtalált ahol egy szerelmespár beteljesítheti szerelmét, ahol megtanulhatják jól szeretni egymást, és ahol nem zavarja, nem tiltja el őket senki ezen a földkerekségen. A csomagolással Júlia ugyan nem küzdött annyira, de szimplán csak azért nem, mert őstehetsége volt hozzá. Így már csak annak találgatása volt hátra, mikor is adhatja át ezt a kedves kis ajándékot Rómeónak.

Vajon belefér-e egy kis füllentés a szentestébe? – morfondírozott Júlia.

Ha szó nélkül lemegy pár percre a lépcsőház elé, a szülei és még a bátyja is meg fogják sejteni, hogy titkos szerelmi viszonyt folytat. De! Ha magától értetődően kijelenti, hogy egy jó baráttal találkozik néhány percet a szeretet ünnepén, mert szeretni nem csak a családot, nagyon sok mindenkit lehet még, az a jó a szeretetben, hogy minél több mindenkit szeret az ember, szeretetből annál több lesz, nem tud elfogyni, elképzelhető, hogy mindenki hisz neki. Ekképpen felépítette hát az érvelését is, továbbá huszonhat házszámmal arrébb, Rómeónak is, Júliától teljesen függetlenül az jutott eszébe, hogy a cél szentesíti az eszközt, s ha füllenteni kell egy kicsit ahhoz, hogy szeretessen és átadhassa a melegítőmackót Júliának, ha már ő nem tudja felmelegíteni mindig, akkor ő márpedig füllenteni fog!

Hiába, ez a szenteste fogságba ejtette őket és azt a szerelmet, ami az életben csak nagyon ritkán következik be úgy igazán. Ezért, ha megtörténik, utat kell neki teremteni a fogságból.

Miután Rómeó és az ő Júliája, egy rövid szöveges üzenet formájában mindezt megüzenték egymásnak, és mind a ketten bejelentették otthon a nagy hírt, hogy aznap éjjel egy negyedóra tessenek majd őket nagyon hiányolni, mert megülik a karácsonyt egy baráttal is, s az a barát nem jön fel megzavarni a családi idillt és az év legszerethetőbb estéjét, mert sietésben van, történt még egy fontos fordulat. Rómeónak meg lett engedve, hogy az egyik fenyőfaágat, melytől a díszítés során korábban megszabadult a család, birtokába vegye. Így Rómeó a nagy karácsonyfa öltöztetésére fel nem használt díszekből, szaloncukrokból és habcsókokból kicsinosította azt a fenyőágot az ő Júliájának, magához vett még két csillagszórót és egy mécsest, majd elindult a fagypont alatti éjszakába, huszonhat házzal arrébb, a Júliáék háza mögötti kis játszótérre, melyre Júlia családjának ablaka nem nézett, s mely ezen a szentséges estén a megbeszélte találkozó színhelye volt. Amikor Júlia megérkezett ugyanide, a játszótér egyik kispadán a mécses már égett, a feldíszített fenyőág ontotta magából a karácsony és a szeretet illatát, Rómeó meggyújtotta a csillagszórókat, az egyiket Júliának átnyújtotta, és a leszóródott csillagok nyomában átölelték egymást egészen addig, amíg szentestéjük tarthatott.

Versvilág – összeállította Árvay Mária

Vargáné Kapa Veronika téli, karácsonyi verseiből

Hóesés

Halk pendüléssel
kóbor fényekhez
simuló
hópelyhek válnak le
az égről.
A csend
mint szürke füst
lebeg
a házak felett.

Kisjézus

Karácsony van.
Mézescalács és fenyőillatú, titkokkal
teli ünnep.
Kint hull a hó,
tisztá fehér ruhát adó takaró.
Bent a feldíszített karácsonyfa,
várakozás, gyertyafény, ünneplő
ruha.

Minden évben megünnepeljük
a kicsi Jézus születését, aki
– az emberek hite szerint –
azért jött közénk,
hogyan megtanítsa minket szeretni.

Sajnos, ez nagyon régen történt.
Az emberek mára elfeledték
a tanítást. Néha már azt is,
hogyan mi a szeretet.

Azt hiszik, pénzért
azt is megveheted.
Csak vásárolnak össze-vissza,
nagy zajt csapnak,
ne hallják, hogy lelkük – üres!
Nem is érzik át az ünnepet.

Azt szeretném: békével,
nagy-nagy örömmel
ünnepeljenek meg
minden születő gyermeket!

Akkor minden nap
Karácsony lehetne!
A boldog gyermekkacaj,
mint csengettyű hangja
töltené be a világot.
Boldog Karácsonyt kívánok!

Rendhagyó ima

Ha igaz, ma van
Karácsony.
Nem hullott a hó,
nincs hófehér álom,
varjak ülnek
a száraz ágon.

Csillogó fehérség
nem takarta el
a világ mocskát,
mely mint a mákony
fedi el
a lélek nyomorúságát.

Édes Jézusom,
tudd meg végre hát:
Kegyetlen sorsot
mért rád Isten Apád...
Az ember mégsem
hálálta meg, hogy
magad adtad érte.
Tán újra megölné,
ha jó pénzt kap cserébe.
Eladó itt minden,
haza, becsület, gyermek.
Hogy te létezel,
már abban sem hisznek.

Mégis, mégis
El kellene jönnöd újra
– gyere, nagyon kérlek!
Tanítsd meg szeretni
az emberiséget!
Tüntess el minden
gonoszt a világból,
töröld ki a rosszat
az ember
szívéből, agyából!

Tisztítsd meg a földet
nyomorúságától!
Maradj is itt, ne hagyd
újra magára az embert,
mert hogyha itt lennél,
nem fog újra fegyvert.
Szereti gyermekét,
vigyázza a Földet.
ÉDES JÓ JÉZUSOM,
SZERESS NAGYON MINKET!

Karácsony este

Szikrázó porhóban ballagok,
Lelkemben múlt idők
ezernyi emléke kavarog.
Kibomló virágok titkát
suttogó tavaszok,
Vörös rózsákkal izzó
nyarak,
a messzeségbe vesző,
aranyban-bíborban tobzódó
őszi utak
és a köd, az áldott-átkozott.
Voltak, igen,
mézeskalács és fenyőillatú,
reményt adó, gyönyörű
Karácsonyok.
A szikrázó porhóban ballagok,
hajamban az égből hulló,
parányi csillagok.
A szakadó fehérségben
újra oly tiszta leszek,
mint ott fönn az angyalok.
Szívemben emlékezés,
csönd és béke.

Lehet hogy ennyi volt.
Vége?

Ekkor egy angyal
a vállamhoz ért,
és szólt csendesen:
– nem vesztheted el
a reményt!
Ő megszületett!
Neked is elhozta
a FÉNYT!

Emőd Tamás: Szilveszter

A város alvó szíve úgy üt,
Mint egy öreg, zenélő óra,
Csukott csárdák ablaka csillan
És fény szítál a téli hóra:
Miatyánk légy velünk.

A ködön át lompos, nagy árnyék
Surrán sötéten, suhog lustán –
Urak, úrfiak, lump diákok,
Éjféli szél kószál az utcán;
Miatyánk légy velünk.

Holdas fény hull a ház falára.
Kong egy harang. Mi végre kongat?
Ma éjjel éber minden élet,

Holnap szomorú lesz a szombat:
Miatyánk légy velünk.

Tavaly, ki tudja, hol mulattunk?
Tavaly, ki tudja, kit szerettünk?
Keresztet vet a kassza hölgye,
Fakó füst szárnya leng felettünk.
Miatyánk légy velünk.

Tavalyi bor, tavalyi mámor
Kifogy lassacskán, búsan, békén,
Vörös lámpák és sárga lángok
Lobognak lenn az utca mélyén –
Miatyánk légy velünk.

<https://www.eternus.hu/vers/2920>

Tompa Mihály: Bucsú az ó évtől

Hogy már egyszer valahára
Neked is végbucsút mondunk!
Elmehetsz Isten hírével,
Nincs egymással semmi dolgunk!
Sok csinyt tettél, szökve mégy el,
Meg sem várva a viradtát,
Csak condráid hagyva rajtunk:
Emléked, – s az ócska naptárt.

A tavasz szép volt te benned:
Felszökkent a bunda ára;
A rózsának ajka éjjel
Ráfagyott a violára
Annyi volt a sánta gólya,
Ki elhullt a sima jégen!
A sirásó- meg a papnak
Nem volt annyi pénze régen.

Nyárban, a harmat hiányát
Dérrel pótlá Árva, Zólyom;
Mózes nélkül, száraz lábbal
Jártunk tengeren, folyókon;
Kiment az eső divatból,
S fútt a szél két hétig néha,
Igaz, nem lett búza s áldás:
De lett üszög és – poéta.

A gyümölcs-szedés bajától,
Őszre megmentett a hernyó;
A regényes cserebogár
Ette azt is, ami nem jó;
Vig szüret volt, kádra szürtük.
Annyi volt a drága lőre, –
Hej csak téged, aki adtad,
Tarthatnálak jól belőle!

S az év végre megbolondúlt,
Vénségére lett szerelmes:
Hó s fagy kellett volna, s a tél
Vala nyájas engedelmes.
Az elkinzott földnek akkor
Hozott nyiló szép virágot; –
Rámosolyghatsz az emberre,
Ha elébb jól pofon vágod!

És a bölcsre rossz idő járt,
Ott veszett a könyv a polcon,
Ritkán jött egy jámbor lélek,
Kinek egyet oda sózson;
Folt hátán folt a kabátja,
De ő azért élél hóltig;
Hirrel gyujt be a kályhába,
S dicsőséggel takarózzik.

A bolondot a szerencse
Elfogadta gyámfiának;
Szemérmesnek szeme koppant,
A henyének szakja támadt.
S hány szegénynek a fejét nem

Törte bé a szent igazság!
Megengedvén, hogy ha tetszik,
Tűröm-fűvel borogassák.

S mint a gyermek süvegével
Üldöz és fog tarka lepkét:
Sok embernél, a reményre
Történt a vadászat ekkép, –
S a fogottat elbocsátá,
Más után mohón szaladva...
S annyi haszna van belőle:
Hogy rongyos lett a kalapja.

No de semmi! itt az új év,
Jobb lesz tán ez? Majd megvállik!
Nincs mit válogatni bennök,
Egyik olyan, mint a másik:
Új nevével hoz fejünkre
Régi küzdést, régi gondot;
S kiknek mindig, minden jól van:
Azok a bölcsek s bolondok!

<https://www.eternus.hu/vers/3203>

Első a család

Akik a távolból helyettünk látnak – Bemutatkoznak a Távszem operátorok

2019 áprilisában állt munkába az MVGYOSZ-nél az a 15 fő, akikből június végére képzett Távszem operátorok és ügyfélszolgálati munkatársak lettek. Ők már javában biztosítják a Távszem szolgáltatást, vagyis intézik a felhasználók regisztrációját, és ami talán ennél is izgalmasabb: a távolból helyettünk látnak.

A Távszemet már használó olvasóinknak a hangjuk és a nevük már ismerős lehet, ha pedig ennél többre is kíváncsiak velük kapcsolatban, akkor jó hírünk van: decemberig mindannyian bemutatkoznak önöknek.